

แนวทางแก้ไขปัญหาการใช้พื้นที่อ่างสิทธิ์ เขตแดนไทย – กัมพูชา
ในเขตรับผิดชอบของกองกำลังบูรพา

เอกสารวิจัยส่วนบุคคล

โดย

พันเอกปวิวัติ เพ็องประภัสสร

รองผู้บังคับการ กรมทหารราบที่ ๒ รักษาพระองค์

ในสมเด็จพระบรมราชชนนีพันปีหลวง

วิทยาลัยการทัพบก

กันยายน 2563

เอกสารวิจัยเรื่อง แนวทางแก้ไขปัญหาการใช้พื้นที่อ่างสีหิ์เขตแดนไทย – กัมพูชา

ในเขตรับผิดชอบของกองกำลังบูรพา

โดย พันเอกปวิวัติ เพ็องประภัสสร

อาจารย์ที่ปรึกษา พันเอกหญิง กนิษฐา ฐิติวัฒนา

วิทยาลัยการทัพบก อนุมัติให้เอกสารวิจัยส่วนบุคคลฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรหลักประจำ วิทยาลัยการทัพบก ปีการศึกษา 2563 และเห็นชอบให้เป็น
เอกสารวิจัยส่วนบุคคลที่อยู่ในเกณฑ์ระดับ

พลตรี

ผู้บัญชาการวิทยาลัยการทัพบก

(มหศักดิ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา)

คณะกรรมการควบคุมเอกสารวิจัยส่วนบุคคล

พันเอก

ประธานกรรมการ

(สิ้นสมุทร์ จันทรเนตร)

พันเอก

ผู้ทรงคุณวุฒิที่ปรึกษา

(ภาคุ ขวัญสุวรรณ)

พันเอก

กรรมการ

(ภรัถ เทียนทองดี)

พันเอกหญิง

กรรมการ

(กนิษฐา ฐิติวัฒนา)

พันเอกหญิง

กรรมการ

(นवलสมร จรวงษ์)

บทคัดย่อ

ผู้วิจัย	พັນเอก ปฏิวดี เฟื่องประภัสสร
เรื่อง	แนวทางแก้ไขปัญหาการใช้พื้นที่อ่างสิทธิ์ เขตแดนไทย – กัมพูชา ในเขตรับผิดชอบของกองกำลังบูรพา
วันที่	กันยายน 2563 จำนวนคำ : 6,887 จำนวนหน้า : 23
คำสำคัญ	พื้นที่อ่างสิทธิ์ เส้นแบ่งเขตแดนระหว่างประเทศ เส้นแบ่งเขตแดนตามธรรมชาติ
ชั้นความลับ	ไม่มีชั้นความลับ

ปัญหาเขตแดนไทย – กัมพูชา ที่เกิดจากการที่ไทย – กัมพูชา ยึดถือแผนที่คนละลำดับชุดตามที่ได้กล่าวมาแล้ว ยังมีสาเหตุที่เกิดจากกัมพูชาพยายามดัดแปลงสภาพแวดล้อมบริเวณแนวชายแดนไทย – กัมพูชา บริเวณที่หลักฐานแสดงเขตแดนไม่ชัดเจน ซึ่งอาจจะส่งผลกระทบต่อการเจรจาปักปันเขตแดนในอนาคต และถือได้ว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำผิดข้อตกลงที่ได้กำหนดไว้ โดยพื้นที่ที่เกิดปัญหาแนวเขตแดนในพื้นที่รับผิดชอบของ กองกำลังบูรพา มีอยู่ 8 พื้นที่

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าวที่เกิดขึ้น เป็นภารกิจโดยตรงกับกำลังพล ที่ปฏิบัติงานตามแนวชายแดน ดังนั้นกระผมในฐานะผู้ที่เคยปฏิบัติงานที่กองกำลังบูรพา และจากการศึกษาข้อมูล ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคงข้อที่ 3 เรื่องการพัฒนาศักยภาพของประเทศให้พร้อมเผชิญกับภัยคุกคามต่อความมั่นคงของชาติ จึงมีความสนใจที่จะศึกษาสภาพปัญหาในการใช้พื้นที่อ่างสิทธิ์ ในเขตความรับผิดชอบของกองกำลังบูรพา รวมถึงข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการใช้พื้นที่อ่างสิทธิ์ และหาแนวทางที่เหมาะสมในการแก้ไขปัญหาการใช้พื้นที่อ่างสิทธิ์ เขตแดนไทย – กัมพูชา

ABSTRACT

AUTHOR : Colonel Patiwat Feungpapat
TITLE : Solutions for using the land claiming the Thai-Cambodian border In the area of responsibility of the Burapha Armed Forces
DATE : SETEMBER 2020 **WORD COUNT:** 7,151 **PAGES:** 25
KEY TERMS : Claimed area , International boundary line , Natural boundary
CLASSIFICATION : Unclassified

The Thai-Cambodian border problem arose from the Thai-Cambodian dependence on the different maps as mentioned above. There are still causes caused by Cambodia trying to modify the environment on the Thai-Cambodian border, where the evidence is unclear. Which may affect border demarcation in the future And can be considered that the said act is a violation of the stipulated conditions In which the areas with border problems in the area of responsibility of There are 8 Burapha forces in the history and importance of the above problems. It's a direct mission to the troops. Who works along the border Therefore, I, as a person who used to work at the Burma Army And from the study of information Security Strategy No. 3: Developing the country's potential to be ready to face the threat to national security. Therefore interested to study the problems in using the claim area In the area of responsibility of the Burapa Armed Forces Including laws regarding the use of claim areas And find a suitable solution to the problem of land use claiming the Thai-Cambodian border.

กิตติกรรมประกาศ

เอกสารวิจัยส่วนบุคคลฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความรู้และความกรุณาจากคณาจารย์ของวิทยาลัยการทัพบก ทุกท่านที่กรุณาประสิทธิประสาทวิชาให้ความรู้และประสบการณ์ที่ทรงคุณค่าอย่างสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจารย์ที่ปรึกษา พันเอกหญิง กนิษฐา จิตวิวัฒนา และ พันเอกหญิง นวลสมร จรรวงษ์ ที่กรุณาให้แนวคิดที่เป็นประโยชน์ในการจัดทำเอกสารวิจัยส่วนบุคคล รวมถึงตรวจสอบต้นฉบับอย่างละเอียดจนทำให้งานวิจัยนี้เสร็จสมบูรณ์ นอกเหนือจากข้อเสนอแนะทางวิชาการอันเป็นประโยชน์ในการวิจัยแล้ว ยังได้รับกำลังใจและ คำชี้แนะที่เป็นประโยชน์ยิ่ง

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณพันเอก พันเอก ภาณุ ขวัญสุวรรณ ผู้ทรงคุณวุฒิที่ปรึกษา ที่กรุณาสนับสนุนข้อมูลอันเป็นประโยชน์ต่อการวิจัย พันเอกสินสมุทร จันทรเนตร ประธานกรรมการ ที่กรุณาให้คำแนะนำและคำปรึกษา รวมถึง พลตรีมหศักดิ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา ผู้บัญชาการวิทยาลัยการทัพบก ที่กรุณาอนุมัติให้ ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลอันเป็นประโยชน์จากผู้เกี่ยวข้อง และประสิทธิประสาทความรู้เกี่ยวกับการทำเอกสารวิจัยเชิงยุทธศาสตร์ ตามแบบฉบับของวิทยาลัยการทัพบก แก่ผู้วิจัยและกรุณาให้คำปรึกษามาโดยตลอด รวมถึงเป็นต้นแบบในการศึกษา ค้นคว้าหาความรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต

ขอขอบคุณผู้อยู่เบื้องหลังทุกท่านที่คอยเป็นกำลังใจ ในการทำวิจัยฉบับนี้ ให้สำเร็จสมบูรณ์ ได้สมตามความมุ่งหวัง ความดีอันเกิดจากผลงานการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยขอมอบให้ผู้ที่มีส่วนร่วมในงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นทุกท่านด้วยความเคารพรัก และหวังว่าวิจัยฉบับนี้น่าจะเป็นประโยชน์ ก่อให้เกิดผลดีต่อวิทยาลัยการทัพบก กองทัพบก และประเทศชาติสืบไป

แนวทางแก้ไขปัญหาการใช้พื้นที่อ่างสิทธิ์ เขตแดนไทย – กัมพูชา ในเขตรับผิดชอบของกองกำลังบูรพา

ปัจจุบันปัญหาเขตแดนอันเกิดจากความไม่ลงตัวของระหว่างคนกับดินแดนยังคง เป็นสาเหตุของความรุนแรงและการต่อสู้เพื่อแยกหรือเรียกร้องดินแดนในหลายพื้นที่ทั่วโลก และด้วยความเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารคมนาคม รวมทั้งพัฒนาการของระบบอาวุธหรือสิ่งที่สามารถแปรมาเป็นอาวุธ ทำให้ปัญหาการป้องกันความมั่นคงของดินแดนที่เป็นปัญหานอกเหนือจากการถูกรัฐอื่นรุกราน กลับมาเป็นประเด็น ปัญหาใหญ่ที่ท้าทายขีดความสามารถในการบริหารจัดการเขตแดนและแนวพรมแดน¹ ซึ่งประเทศไทยก็ประสบกับปัญหานี้เช่นเดียวกันเนื่องประเทศไทยมีแนวพรมแดนติดต่อกับประเทศเพื่อนบ้านถึง 4 ประเทศ ได้แก่

สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา ระยะทาง 2,202 กิโลเมตร แนวพรมทอดไปตามร่องน้ำลิกของแม่น้ำ รวก แม่น้ำสาย ทิวเขาแดนลาว แม่น้ำสาละวิน แม่น้ำเมย ทิวเขาถนนธงชัย ทิวเขาตะนาวศรี และแม่น้ำกระบุรี (ปากจั่น) อยู่ในเขตพื้นที่ จ. เชียงราย เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน ตาก กาญจนบุรี ราชบุรี เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์ ชุมพร และระนอง

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ระยะทาง 1,750 กิโลเมตร แนวพรมแดนทอดไปตามร่องน้ำลิก ของแม่น้ำโขงตอนบน แม่น้ำเหืองงา แม่น้ำเหือง และแม่น้ำโขงตอนล่าง และทอดไปตามสันปันน้ำในทิวเขาหลวงพระบาง ทางตอนเหนือ และสันปันน้ำในทิวเขาภูแดนลาวทางตอนใต้ อยู่ในเขต จ. เชียงราย พะเยา น่าน อุตรดิตถ์ พิษณุโลก เลย หนองคาย นครพนม มุกดาหาร อุบลราชธานี

ราชอาณาจักรกัมพูชา ระยะทาง 798 กิโลเมตร นับจากอ่าวไทยทอดไปตามทิวเขา บรรทัดแม่น้ำโพลิน (หรือห้วยเขมร) คลองลิก คลองด่าน คลองน้ำใส ที่ราบแนวเส้นตรงคลองปากอ่าว และทิว เขาพนมดงรัก ในเขต จ. ตราด จันทบุรี สระแก้ว บุรีรัมย์ สุรินทร์ ศรีสะเกษ และอุบลราชธานี

สหพันธรัฐมาเลเซีย ระยะทาง 576 กิโลเมตร แนวพรมแดนทอดไปตามสันปันน้ำของ ทิวเขาสันกาลาศีรี ร่องน้ำลึกของแม่น้ำโก-ลก ในเขต จ.สตูล สงขลา ยะลา และนราธิวาส ซึ่งแต่ละพื้นที่ตามแนวชายแดนของประเทศไทยที่ติดกับประเทศเพื่อนบ้านจะมีกองกำลัง ป้องกันชายแดนรับผิดชอบตามแนวชายแดนทางบก ประกอบด้วย 7 กองกำลัง คือ กองกำลังบูรพา อ.วัฒนานคร จ.สระแก้ว , กองกำลังสุรสีห์ อ.เมือง จ.กาญจนบุรี , กองกำลังสุรนารี ค่ายวีรวัฒน์โยธิน อ.เมือง จ.สุรินทร์ , กองกำลังสุรศักดิ์มนตรี อ.เมือง จ.อุดรธานี , กองกำลังเทพสตรี อ.ทุ่งสง จ.นครศรีธรรมราช , กองกำลังผาเมือง อ.เมือง จ.เชียงใหม่ , กองกำลังนเรศวร อ.เมือง จ.ตาก²

โดยกองกำลังบูรพา ซึ่งเป็น 1 ใน 7 ของกองกำลังทางบก มีหน่วยขึ้นควบคุมทางยุทธการ จำนวน 3 หน่วย รับผิดชอบตามแนวชายแดน รวมระยะทางตามแนวชายแดนประมาณ 165 กิโลเมตร โดยได้รับการกิจจากกองทัพบกที่สำคัญ 3 ประการ คือ ภารกิจ การป้องกันชายแดน, การรักษาความมั่นคงภายใน และการพัฒนาเพื่อความมั่นคง สามารถ อธิบายได้ ดังนี้

ภารกิจ การป้องกันชายแดน มีการปฏิบัติที่สำคัญคือ การป้องกันไม่ให้อาละวาดต่างชาติรุกล้ำ อธิปไตยตลอดจนสามารถเข้าเผชิญต่อภัยคุกคามทุกรูปแบบโดยการในปฏิบัติปัจจุบันได้ สถาปนาความมั่นคงตามแนวชายแดน ด้วยการยึดพันธกิจ 4 ประการของกองทัพบก โดย กองกำลังบูรพาปฏิบัติเพียง 3 พันธกิจ ได้แก่ พันธกิจการเฝ้าตรวจและป้องกันชายแดน พันธ ภารกิจจัดระเบียบพื้นที่ชายแดน และ พันธกิจเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีกับประเทศ เพื่อนบ้าน

ภารกิจ การรักษาความมั่นคงภายใน: กองกำลังบูรพาปฏิบัติงานในฐานะของกอง อำนวยการรักษาความมั่นคงภายในภาค 1 ส่วนแยก 1 ยึดถือการแก้ไขปัญหาภัยคุกคาม ด้านต่างๆ เช่น ปัญหายาเสพติด, คนต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย, อาชญากรรมข้ามชาติ และการบุกรุกทำลายทรัพยากรธรรมชาติ

ภารกิจ การพัฒนาเพื่อความมั่นคงตามแนวชายแดน: ดำเนินการพัฒนาหมู่บ้านตามแนว ชายแดน และหมู่บ้านเครือข่ายให้มีความเข้มแข็งมั่นคง สนับสนุนภารกิจป้องกันชายแดน

ตราด ใช้ลำน้ำคลองน้ำใส เป็นแนวแบ่งเขตแดน ปัจจุบันหลักเขตแดนบางส่วนถูกเคลื่อนย้ายและสูญหาย ทำให้ทั้งสองประเทศไม่สามารถกำหนดแนวเขตแดนที่ชัดเจนได้ ส่งผลให้แนวเขตแดนบนแผนที่ของทั้งสองประเทศทับซ้อนกัน ก่อให้เกิดปัญหาเขตแดนระหว่างประเทศขึ้น การแก้ไขปัญหานั้น ทั้งสองฝ่ายจะต้องดำเนินการปักปันเขตแดนใหม่ร่วมกัน เนื่องจากในอดีตไทย - กัมพูชา ได้เคยปักปันเขตแดนร่วมกัน ในห้วงประมาณ ปี ค.ศ.1908 (ปี 2451) หลังจากนั้น การจัดทำแผนที่รวมทั้งหลักฐานต่างๆ โดยต่างฝ่ายต่างกระทำ จนเมื่อเดือน มิถุนายน 2543 นายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรีไทย ในขณะนั้น ได้เดินทางไปยังประเทศกัมพูชา เพื่อเป็นสักขีพยานร่วมกับ สมเด็จฮุน เซน นายกรัฐมนตรีกัมพูชา ในบันทึกความเข้าใจระหว่างรัฐบาลไทย - กัมพูชา ว่าด้วยการสำรวจ และการจัดทำเขตแดนทางบก เพื่อร่วมกันดำเนินการสำรวจและจัดทำหลักเขตแดนทางบก ซึ่งเมื่อได้ทำการปักปันเขตแดนเรียบร้อยแล้ว จะทำให้ข้อขัดแย้งระหว่างสองประเทศ เกี่ยวกับเรื่องเขตแดนหมดสิ้นไป ซึ่งสาระสำคัญตามบันทึกข้อตกลงข้อที่ 5 กำหนดไว้ โดยกองกำลังบูรพา ยึดถือเพื่อเป็นแนวทาง ในการปฏิบัติเกี่ยวกับปัญหาเส้นเขตแดนในพื้นที่รับผิดชอบ คือ ให้องค์กรของรัฐบาลกับเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานเหล่านั้นงดเว้น การดำเนินการใดๆ ที่มีผลเป็นการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมของพื้นที่ชายแดน เว้นแต่จะเป็นการดำเนินการของคณะกรรมการเทคนิคร่วม เพื่อประโยชน์ในการสำรวจและจัดทำหลักเขตแดน โดยปัญหาพื้นที่อ้างสิทธิ์หรือปัญหาเส้นเขตแดนในพื้นที่รับผิดชอบ กองกำลังบูรพา ส่วนใหญ่เกิดจากการถือแผนที่คนละฉบับ และยังไม่มี การทำข้อตกลงที่แน่ชัดจนเกิดความขัดแย้งในเรื่องพื้นที่ตามแนวชายแดน มีการรุกล้ำแดนเข้ามาตลอดเวลา จนกระทั่งที่ประชุมคณะกรรมการเขตแดนร่วมไทย - กัมพูชา (JBC) ได้เห็นชอบร่วมกันที่จะแก้ไขปัญห โดยส่งทีมสำรวจเพื่อการปักปันเขตแดน ตั้งแต่ ม.ย.49 - พ.ค.50 ได้ทำการสำรวจหลักเขตแดนในพื้นที่ จังหวัดสระแก้ว ซึ่งสรุปผลได้ อย่างเป็นทางการ ในระดับชุดสำรวจร่วมฯ สามารถตรวจสอบและกำหนดที่ตั้งหลักเขตแดน จำนวน 24 หลัก โดยสามารถกำหนดที่ตั้งที่ถูกต้องของหลักเขตแดนและยอมรับร่วมกันได้ทั้งสองฝ่าย จำนวน 13 หลัก คือ 29,30,31,32,37,40,41,43,44,45,49,50 และ 51 และไม่สามารถตกลงกันได้จำนวน 11 หลัก คือ 28,33,34,35,36,38,39,42,46,47 และ 48 นอกจากปัญหาเขตแดนไทย - กัมพูชา ที่เกิดจากการที่ไทย - กัมพูชา ยึดถือแผนที่คนละลำดับชุดตามที่ได้กล่าวมาแล้ว ยังมีสาเหตุที่เกิดจากกัมพูชาพยายามดัดแปลง

สภาพแวดล้อมบริเวณแนวชายแดนไทย - กัมพูชา บริเวณที่หลักฐานแสดงเขตแดนไม่ชัดเจน ซึ่งอาจจะส่งผลกระทบต่อ การเจรจาปักปันเขตแดนในอนาคต และถือได้ว่า การกระทำดังกล่าว เป็นการกระทำผิดข้อตกลงที่ได้กำหนดไว้ โดยพื้นที่ที่เกิดปัญหาแนวเขตแดนในพื้นที่รับผิดชอบของ กองกำลังบูรพา มีอยู่ 8 พื้นที่ ของ 4 อำเภอ จากพื้นที่ที่เกิดปัญหาแนวเขตแดนสามารถจำแนกแต่ละพื้นที่ตามสภาพปัญหาออกได้อย่างสังเขป ดังนี้

ภาพที่ 2 บริเวณหลักเขตที่ 28⁴

พื้นที่ที่ 1 ที่ตั้ง บริเวณหลักเขตที่ 28 พิกัด ทีเอ 7768 ตำบลตาพระยา อำเภอตาพระยา จังหวัดสระแก้ว สาเหตุของปัญหา เนื่องจากปัญหาเส้นเขตแดนและประเทศไทยกับประเทศกัมพูชา ยึดถือแผนที่คนละฉบับ โดยประเทศไทยใช้แผนที่มาตราส่วน 1 : 50,000 ลำดับชุด L 7017 ที่กรมแผนที่ทหาร จัดทำ ส่วนฝ่ายกัมพูชา ใช้แผนที่มาตราส่วน 1 : 50,000 ที่จัดพิมพ์โดยสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ส่งผลให้แนวเขตแดนบนแผนที่ทับซ้อนกัน⁵ ผลกระทบของปัญหา บริเวณพื้นที่หลักเขตที่ 28 เป็นพื้นที่สูงชัน สามารถตรวจการไปยังอำเภอทมอพวก จังหวัดบันเตียเมียนเจย ของประเทศกัมพูชา และการเคลื่อนที่ของกำลังทหารได้เกือบทั้งหมด จึงทำให้บริเวณดังกล่าวเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญและเอื้อประโยชน์ต่อการดำเนินกลยุทธ์

ภาพที่ 3 เนิน 48 บริเวณหลักเขตที่ 31-32⁶

พื้นที่ที่ 2 ที่ตั้ง เนิน 48 พิกัด ทีเอ 745505 บริเวณหลักเขตที่ 31-32 บ้านร่มไทร อำเภอตาพระยา จังหวัดสระแก้ว สาเหตุของปัญหา เนื่องจากปัญหาเส้นเขตแดนคือ ฝ่ายไทยใช้แนวสันปันน้ำ ฝ่ายกัมพูชาใช้แนวคลองบะอ่าว ทำให้เกิดพื้นที่อ้างสิทธิ์ ไม่ตรงกัน 0.23 ตร.กม. หรือประมาณ 142 ไร่ และประเทศไทยกับประเทศกัมพูชา ยึดถือแผนที่คนละฉบับ โดยประเทศไทยใช้แผนที่มาตราส่วน 1 : 50,000 ลำดับชุด L 7017 ที่กรมแผนที่ทหาร จัดทำ ส่วนฝ่ายกัมพูชา ใช้แผนที่มาตราส่วน 1 : 50,000 ที่จัดพิมพ์โดยสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม⁷ ผลกระทบของปัญหา ทำให้เกิดการทับซ้อนของแนวเขตแดนบนแผนที่บริเวณเนิน 48 โดยสภาพปัจจุบันทั้งสองฝ่ายยังไม่มีการใช้ประโยชน์ในพื้นที่ดังกล่าว โดยมีพื้นที่ทับซ้อน จำนวน 0.1439 ตารางกิโลเมตร หรือ 90 ไร่

ภาพที่ 4 หลักเขตที่ 35,36⁸

พื้นที่ที่ 3 ที่ตั้ง หลักเขตที่ 33,34,35,36 บริเวณ จุดผ่อนปรนตาพระยา – บึงตากวน อำเภอตาพระยา จังหวัดสระแก้ว สาเหตุของปัญหา หลักเขตแดนสูญหาย ทำให้ไม่สามารถกำหนดเส้นเขตแดนที่ชัดเจนได้เนื่องจากฝ่ายไทยเห็นว่าตำแหน่ง ของหลักเขตที่ 35 และ36 นั้นแท้จริงควรอยู่ห่างจากหลักเขตปัจจุบันออกไปทางตะวันออกประมาณ 50 ม. ส่วนฝ่ายกัมพูชาเห็นว่าตำแหน่งที่แท้จริงควรอยู่ห่างจากหลักเขตปัจจุบันไปทางตะวันตกประมาณ 100 ม. ทำให้เกิดพื้นที่อ้างสิทธิ์ไม่ตรงกัน 0.1788 ตร.กม. หรือประมาณ 111 ไร่ และกัมพูชายังกล่าวหาฝ่ายไทยว่าไปก่อสร้างอาคารเอนกประสงค์บางส่วนรุกล้ำเขตแดน กัมพูชา ผลกระทบของปัญหา การก่อสร้างสิ่งปลูกสร้างบริเวณดังกล่าว ไม่สามารถกระทำ ได้และทำให้ไม่สามารถกำหนดเส้นเขตแดนที่ชัดเจนได้

ภาพที่ 5 บริเวณเขาพนมปะ/พนมฉัตร

พื้นที่ที่ 4 ที่ตั้ง บริเวณหลักเขตที่ 38 – 39 พิกัด ทีเอ 609411 บริเวณเขาพนมปะ/พนมฉัตร สาเหตุของปัญหา เนื่องจากความเห็นหลักเขตที่ 38 ที่ไม่ตรงกัน ในพื้นที่ อ.ตาพระยา ทำให้เกิดพื้นที่อ้างสิทธิ์ไม่ตรงกัน 0.2316 ตร.กม. หรือประมาณ 144 ไร่และประเทศไทยกับประเทศกัมพูชา ยึดถือแผนที่คนละฉบับ โดยประเทศไทยใช้แผนที่มาตราส่วน 1 : 50,000 ลำดับชุด L 7017 ที่กรมแผนที่ทหาร จัดทำ ส่วนฝ่ายกัมพูชา ใช้แผนที่มาตราส่วน 1 : 50,000 ที่จัดพิมพ์โดยสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ผลกระทบของปัญหา เกิดการทับซ้อนของแนวเขตแดน บนแผนที่บริเวณเขาพนมปะและเขาพนมฉัตร

ภาพที่ 6 หลักเขตแดนที่ 42 บริเวณ บ.หนองหญ้าแก้ว¹⁰

พื้นที่ที่ 5 ที่ตั้ง หลักเขตที่ 42 บริเวณ บ.หนองหญ้าแก้ว อ.โคกสูง จังหวัดสระแก้ว สาเหตุของปัญหา ฝ่ายไทยเห็นว่าตำแหน่งหลักเขตปัจจุบันเป็นตำแหน่งที่ถูกต้อง ฝ่ายกัมพูชาเห็นว่าควรห่างจากตำแหน่งปัจจุบันไปทางตะวันตกประมาณ 70 ม. ทำให้เกิดพื้นที่อ้างสิทธิ์ไม่ตรงกัน 0.3 ตร.กม. หรือประมาณ 196 ไร่ และประเทศไทยกับประเทศกัมพูชา ยึดถือแผนที่คนละฉบับ โดยประเทศไทยใช้แผนที่มาตราส่วน 1 : 50,000 ลำดับชุด L 7017 ที่กรมแผนที่ทหาร จัดทำ ส่วนฝ่ายกัมพูชา ใช้แผนที่มาตราส่วน 1 : 50,000 ที่จัดพิมพ์โดยสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ผลกระทบของปัญหา เกิดการทับซ้อนของแนวเขตแดนและประชาชนทั้งสองประเทศยังไม่สามารถเข้าไปดำเนินการแสวงประโยชน์ในพื้นที่ดังกล่าวได้

ภาพที่ 7 บริเวณหลักเขตแดนที่ 46 – 47¹¹

พื้นที่ที่ 6 ที่ตั้ง บริเวณหลักเขตแดนที่ 46 - 47 บริเวณ บ้านหนองจาน ตำบลโนนหมากมูน อำเภอโคกสูง จังหวัดสระแก้ว สาเหตุของปัญหา ฝ่ายกัมพูชาเห็นว่าตำแหน่งหลักเขตปัจจุบันมีการเคลื่อนย้ายเข้าไปในฝั่งกัมพูชา ทำให้เกิดพื้นที่อ้างสิทธิ์ ไม่ตรงกัน 0.4024 ตร.กม. หรือประมาณ 252 ไร่ ผลกระทบของปัญหา มีชาวกัมพูชาบางส่วนยังคงพักอาศัยอยู่ในฝั่งไทยประมาณ 50 ครัวเรือน 250 คน ซึ่งห่างจากเส้นเขตแดนไทย-กัมพูชาเข้ามาในเขตไทย ลึกประมาณ 300 เมตร อีกทั้งราษฎรไทยที่มีเอกสารสิทธิ์ บริเวณพื้นที่ดังกล่าวและใกล้เคียงไม่สามารถเข้าทำกินในพื้นที่ของตนได้ และได้ทำการร้องเรียนไปยังส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง

ภาพที่ 8 หลักเขตแดนที่ 48 - 49¹²

พื้นที่ที่ 7 ที่ตั้ง หลักเขตแดนที่ 48 - 49 บริเวณ บ.ป่าไร่ ต.ป่าไร่ อ.อรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว สาเหตุของปัญหา ฝ่ายกัมพูชา มีความเห็นว่าตำแหน่งหลักเขตแดนที่ 48 ปัจจุบันมีการเคลื่อนย้ายเข้าไปในฝั่งกัมพูชา อีกทั้งการยึดถือเส้นแบ่งเขตไทยจากหลักเขต 48 ไปหลักเขตแดนที่ 49 เป็นเส้นตรง ส่วนกัมพูชาเห็นว่าเป็นไปตามแนวลำคลองลึก ทำให้เกิดพื้นที่อ้างสิทธิ์ไม่ตรงกัน 17.42 ตร.กม. หรือประมาณ 10,888 ไร่ ผลกระทบของปัญหา เสาไฟฟ้าแรงสูง เดิมวางแผนไว้ว่าจะสร้าง ตามโครงการขายไฟฟ้าให้กับกัมพูชาที่ บ.ป่าไร่ เมื่อติดปัญหาด้านเขตแดนจึงต้องไปสร้างที่ บ.อ่างศิลา ต.โนนหมากมูน อ.โคกสูง จ.สระแก้ว แทน บ่อนกาสิโนโกลเด็นคราวน์ และบ่อนกาสิโนสตาร์เวกัส ก่อสร้างอยู่ในพื้นที่ทับซ้อน

ภาพที่ 9 เสาไฟฟ้าแรงสูง ที่ก่อสร้างบริเวณ บ้านอ่างศิลา¹³

เมื่อปี พ.ศ.2547 รัฐบาลกัมพูชาได้กำหนดพื้นที่โครงการก่อสร้างเขตอุตสาหกรรมพิเศษหรือเขตการค้าเสรีเพื่อการส่งออกในพื้นที่ 40 ตร.กม. ติดกับชายแดนกัมพูชา-ไทย ด้านทิศเหนือ ต.ปอยเปต อ.โอโฉรว จ.บันเตียเมียนเจย โดยได้มีการดำเนินการในหลายโครงการไปแล้วหากมีการตกลงหลัก เขตที่ ๔๘ แล้ว จะทำให้พื้นที่บางส่วนของโครงการฯ อยู่ในพื้นที่ประเทศไทย เช่น พื้นที่เศรษฐกิจไอเนียง

ภาพที่ 10 โครงการก่อสร้างเขตอุตสาหกรรมพิเศษหรือเขตการค้าเสรี กรุงปอยเปต¹⁴

มีการดัดแปลงสภาพแวดล้อมบริเวณแนวชายแดนไทย – กัมพูชา บ่อยครั้ง โดยเฉพาะพื้นที่ปอนคาสีโน และพื้นที่ตรงข้ามตลาดโรงเกลือ

ภาพที่ 11 รูปภาพการดัดแปลงสภาพแวดล้อม บริเวณแนวชายแดนไทย – กัมพูชา¹⁵

การเก็บกู้วัตถุระเบิด ของหน่วยปฏิบัติการด้านมนุษยธรรมที่ 1 ในพื้นที่อ้างสิทธิ์ หน่วยทหาร ตำรวจตามแนวชายแดนมีความพยายามเข้ามาประท้วงอยู่ตลอดเวลา ทั้งที่หลักฐานอ้างอิงของไทยยี่ดื้อ เป็นเขตประเทศไทยล่าสุดน่าจะเกิดปัญหาได้อีก ตามที่รัฐบาลมีนโยบายที่ให้จังหวัดสระแก้วเปิดพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษ โดยเลือกพื้นที่ ต.ป่าไร่ อ.อรัญประเทศ ซึ่งมีพื้นที่อ้างสิทธิ์กันขวางอยู่ระหว่างประเทศ

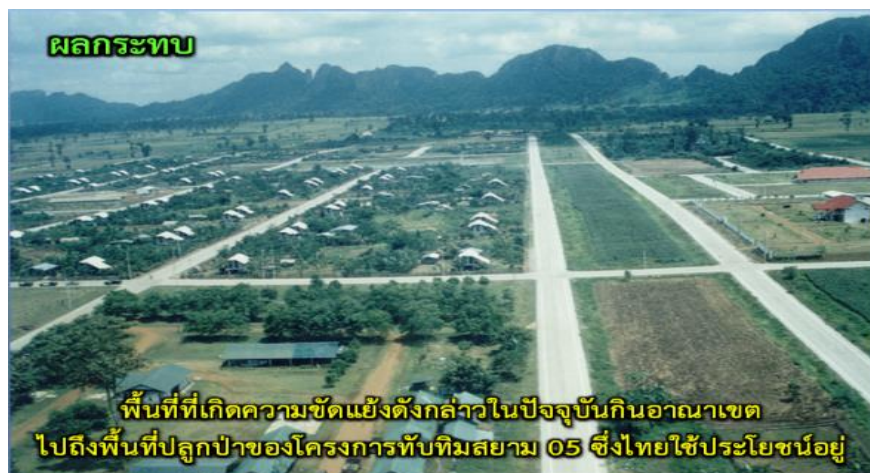

ภาพที่ 12 รูปภาพการประท้วงในพื้นที่อ้างสิทธิ์¹⁶

ภาพที่ 13 บริเวณพื้นที่เขาตังกอง¹⁷

พื้นที่ที่ 8 ที่ตั้ง บริเวณพื้นที่เขาตังกอง อำเภอคลองหาด จังหวัดสระแก้ว สาเหตุของปัญหา ฝ่ายไทยมีความเห็นว่าใช้แนวลำคลองน้ำใสเป็นแนว เขตแดนฝ่ายกัมพูชามีความเห็นว่าใช้ยอดเขา ตังกองถึงแนวลำน้ำคลองด่าน ทำให้เกิดพื้นที่ อ้างสิทธิ์ ไม่ตรงกัน ประมาณ 2.695 ตร.กม. หรือประมาณ 1,684 ไร่ ผลกระทบของปัญหา พื้นที่ที่เกิดความขัดแย้งดังกล่าวในปัจจุบันกินอาณาเขตไปถึงพื้นที่ปลูกป่าของโครงการทับทิมสยาม 05 ซึ่งไทยใช้ประโยชน์อยู่ และในพื้นที่ดังกล่าวได้มีการสร้างเส้นทางพัฒนาเพื่อความมั่นคง บ.ทับพริก - เขาตังกอง เพื่อใช้ประโยชน์ด้านความมั่นคงในพื้นที่ด้วย

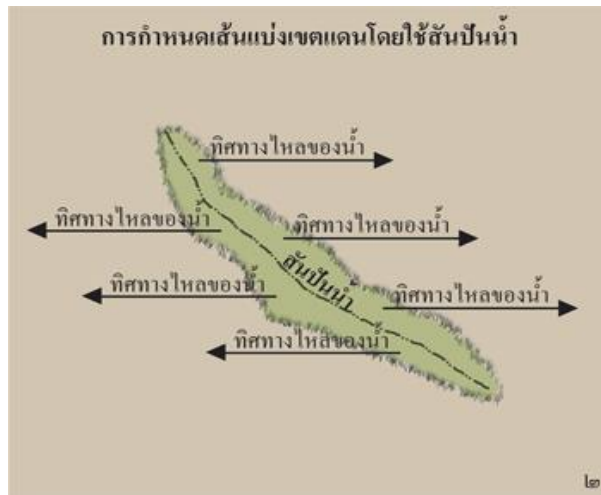

ภาพที่ 14 รูปภาพพื้นที่ทับซ้อน บริเวณโครงการทับทิมสยาม 05¹⁸

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเขตแดนระหว่างประเทศ

เส้นแบ่งเขตแดนระหว่างประเทศ (International Boundary Line) หมายถึง เส้นสมมติที่กำหนดขึ้นระหว่างรัฐหรือประเทศ เพื่อแสดงว่า ขอบเขตอำนาจอธิปไตยของรัฐหรือประเทศนั้นๆ ได้มาถึงที่สุดที่เส้นสมมิตินี้ เส้นแบ่งเขตแดนดังกล่าว อาจกำหนดขึ้น โดยอาศัยสภาพทางธรรมชาติ หรืออาจเป็นสิ่งที่มนุษย์จัดทำขึ้นก็ได้ ทั้งนี้ เส้นแบ่งเขตแดนระหว่างประเทศ จะต้องมีการบรรยายละเอียดไว้ในเอกสารสัญญา และมีแผนที่ประกอบรวมทั้ง มีหลักเขตแดนปักไว้บนพื้นที่ภูมิประเทศ ให้สังเกตเห็นได้ชัดเจนการใช้เส้นแบ่งเขตแดนตามธรรมชาติ (Natural Boundary Line) แนวความคิดนี้ได้ยึดเอาสิ่งที่เป็นสภาพธรรมชาติทางกายภาพที่เด่น และมองเห็นได้ชัด อย่างเป็นรูปธรรม มาใช้เป็นหลักในการแบ่งเส้นเขตแดน อาทิ ภูเขา หรือทิวเขา แม่น้ำ อ่าว ทะเลสาบ ทะเลทราย ช่องแคบ ป่าไม้ และหนองบึง ทั้งนี้ เพราะในสมัยก่อน สภาพธรรมชาติดังกล่าว มักจะถือเป็นสิ่งกีดขวางตามธรรมชาติ ซึ่งก่อให้เกิดอุปสรรคต่อการไปมาหาสู่กันระหว่างกลุ่มชน ที่อาศัยอยู่ในบริเวณ 2 ด้าน ของสภาพธรรมชาตินั้นๆ ถึงแม้ว่า ในปัจจุบัน สภาพธรรมชาติดังกล่าว จะมิได้เป็นอุปสรรคกีดขวางการเดินทางติดต่อระหว่างกลุ่มชนต่างๆ มากนัก แต่การใช้สภาพธรรมชาติเป็นเส้นแบ่งเขตแดนระหว่างประเทศ ก็ยังคงมีอยู่อย่างแพร่หลาย โดยมีหลักการสำคัญ ดังนี้

การใช้ภูเขาหรือทิวเขา ภูเขา หรือทิวเขาเป็นสภาพธรรมชาติที่มองเห็นได้ชัดเจน อีกทั้งยังเป็นอุปสรรคกีดขวางการเดินทางติดต่อระหว่างกลุ่มชน ที่อาศัยอยู่ 2 ด้าน ของภูเขาหรือทิวเขานั้น ดังนั้น จึงนิยมใช้ภูเขา หรือทิวเขาเป็นแนวแบ่งเขตแดนระหว่างประเทศ แต่มีปัญหาว่า จะกำหนดเส้นแบ่งเขตแดนให้ชัดเจนได้อย่างไร เนื่องจากภูเขาและทิวเขา มักครอบคลุมอาณาบริเวณค่อนข้างกว้างขวาง ที่นิยมใช้กันมาก คือ เส้นสันปันน้ำ (Watershed line หรือ Water dividing line) ซึ่งเป็นเส้นสมมติที่ลากเชื่อมจุดต่างๆ บนสันเขา ซึ่งแบ่งน้ำที่อยู่แต่ละด้านของสันเขาให้ไหลในทิศทางตรงข้ามกันไปสู่มหาน้ำลำธาร ในกรณีที่มีสันเขาแยกออกเป็นหลายสัน จะยึดถือสันเขาที่มีความต่อเนื่องมากที่สุดเป็นแนวของสันปันน้ำ นั่นคือ สันเขาที่สูงที่สุดไม่จำเป็นต้องเป็นสันปันน้ำเสมอไป แต่สันเขาที่สูง และมีความต่อเนื่องมากที่สุด มักได้รับการพิจารณาให้เป็นสันปันน้ำ

รูปภาพที่15 การกำหนดเส้นแบ่งเขตแดนโดยใช้ลำน้ำ¹⁹

การใช้แม่น้ำ การกำหนดเส้นแบ่งเขตแดนในแม่น้ำ มีวิธีกำหนดได้หลายวิธี สุดแล้วแต่ประเทศคู่สัญญาจะใช้วิธีใด แต่วิธีที่ใช้กันมากมี 5 วิธี ดังนี้

วิธีที่ 1 การกำหนดให้ใช้ฝั่งทั้งสองของแม่น้ำเป็นเส้นแบ่งเขตแดน ตามวิธีนี้แม่น้ำจะเป็นกรรมสิทธิ์ หรือเขตอธิปไตยร่วม (Joint Sovereignty) ของทั้ง 2 ประเทศ ตัวอย่างเช่น แม่น้ำเมยและแม่น้ำสาละวิน ซึ่งกำหนดให้ฝั่งทั้งสองเป็นเส้นแบ่งเขตแดน ระหว่างประเทศไทยกับสหภาพพม่า โดยฝั่งตะวันออกเป็นของไทย ฝั่งตะวันตกเป็นของพม่า

วิธีที่ 2 การกำหนดให้ใช้แนวกึ่งกลางหรือเส้นมัธยะ (Median Line) ของแม่น้ำเป็นเส้นแบ่งเขตแดน เส้นกึ่งกลางหรือเส้นมัธยะนี้ หมายถึง เส้นที่ลากไปตามแนวกึ่งกลางความกว้างของลำน้ำ ในระดับน้ำเฉลี่ย แบ่งลำน้ำออกเป็น 2 ส่วนเท่าๆ กัน ซึ่งการใช้เส้นกึ่งกลางหรือเส้นมัธยะในการแบ่งเส้นเขตแดนกันนี้ นับว่า ให้ความเท่าเทียมกันในการใช้ประโยชน์จากแม่น้ำ แก่รัฐบนชายฝั่งทั้งสองของแม่น้ำ จึงมีความนิยมใช้แนวดังกล่าวในการกำหนดเส้นแบ่งเขตแดน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในกรณีที่แม่น้ำนั้นๆ เป็นแม่น้ำตื้น หรือมีขนาดเล็กที่ใช้เดินเรือไม่ได้ (Non-navigable River)

วิธีที่ 3 การกำหนดให้ใช้แนวร่องน้ำลึก (Thalweg) เป็นเส้นแบ่งเขตแดน นิยมใช้ในแม่น้ำขนาดใหญ่ ที่ใช้เดินเรือได้ (Navigable River) เพื่อเป็นหลักในสิทธิอันชอบธรรม ที่เท่าเทียมกันของรัฐชายฝั่งทั้งสองของแม่น้ำ ทั้งในการใช้น้ำ และสิทธิเสรีภาพในการเดินเรือ

รูปภาพที่16 การแบ่งเขตแดนด้วยร่องน้ำลึก ไทย – ลาว²⁰

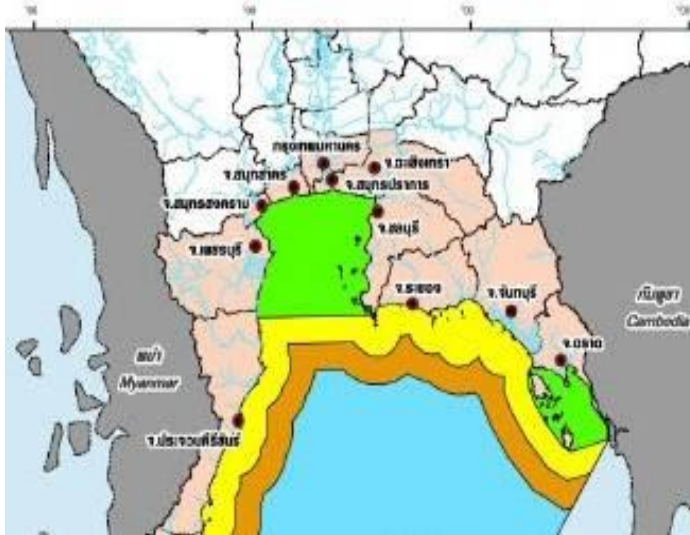
วิธีที่ 4 การกำหนดเส้นแบ่งเขตแดนโดยคำนึงถึงสภาพธรรมชาติของแม่น้ำ ในกรณีที่แม่น้ำมี 2 ร่องน้ำ ในตอนใดตอนหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่บริเวณปากแม่น้ำ อาจกำหนดเส้นแบ่งเขตแดนกัน โดยให้แต่ละรัฐเป็นเจ้าของ และเดินเรือในร่องน้ำ ของตนเอง เส้นแบ่งเขตแดนแบบนี้ จึงกำหนดขึ้น โดยให้อยู่ระหว่างร่องน้ำทั้งสอง

วิธีที่ 5 การกำหนดเส้นแบ่งเขตแดนโดยใช้หลักต่างกันแต่ช่วงของลำน้ำวิธีนี้มีหลักอยู่ว่าการจะใช้ หรือกำหนดเส้นแบ่งเขตแดนแบบใดกับแม่น้ำ เพื่อแบ่งอาณาเขต หรือดินแดนระหว่างรัฐนั้น จะต้องพิจารณาสภาพโดยธรรมชาติของแม่น้ำนั้นเป็นช่วงๆ ว่า จะเหมาะสมกับการใช้วิธีใด อาจใช้หลายวิธีผสมผสานกันในแม่น้ำสายนั้นก็ได้

การใช้เส้นแบ่งเขตแดนที่สร้างขึ้น (Artificial Boundary Line)²¹ การใช้เส้นแบ่งเขตแดนที่สร้างขึ้น คือ ใช้สิ่งที่มนุษย์สร้างหรือจัดทำขึ้นโดยไม่อาศัยสภาพธรรมชาติ เช่น สร้างกำแพง รั้ว สะพาน ถนน อนุสาวรีย์ หรือสิ่งก่อสร้างอื่น ๆ นิยมใช้ในการแบ่งเส้นเขตแดนบริเวณที่ราบทุ่งโล่งหรือไม่มีสภาพธรรมชาติที่เด่น ๆ อย่างอื่นปรากฏอยู่จำเป็นต้องสร้างหรือจัดทำสิ่งที่จะบ่งบอกแนวเขตแดนให้มองเห็นได้ชัดเจนเพื่อจะได้ไม่เกิดกรณีรุกล้ำดินแดนกันขึ้น ในการกำหนดเส้นแบ่งเขตแดนแบบที่ไม่อาศัยสภาพธรรมชาติมีวิธีการต่างๆ ที่สำคัญ ดังนี้ เส้นแบ่งเขตแดนทางเรขาคณิต (Geometric Boundary Line) เป็นแนวเขตแดนที่อาศัยหลักเกณฑ์ทางเรขาคณิตกำหนดแนวขึ้น เช่น ใช้แนวละติจูดหรือลองจิจูดหรือ

ตามส่วนโค้งของเส้นเมริเดียนและเส้นขนานละติจูดหรือใช้เส้นตรงที่ลากเชื่อมระหว่างจุด 2 จุด แนวเขตแดนตามหลักเกณฑ์ทางเรขาคณิตนี้เป็นเพียงแนวสมมติไม่อาจมองเห็นได้ในพื้นที่หรือในภูมิประเทศของเขตแดนนั้น ๆ เว้นแต่จะได้มีการปักปันเขตแดนหรือปักหลักเขตแดนกันแล้วเท่านั้น ตัวอย่างที่สำคัญของเส้นแบ่งเขตแดนชนิดนี้เห็นได้จากแนวเขตแดนระหว่างสหรัฐอเมริกากับแคนาดาซึ่งใช้เส้นขนานละติจูดที่ 49 องศาเหนือเป็นแนวแบ่งตั้งแต่ประมาณลองจิจูด 95 องศาตะวันตก จนถึงชายฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิกเป็นระยะทางยาวประมาณ 2,100 กิโลเมตร เส้นแบ่งเขตแดนทางพันธุศาสตร์ (Genetic Boundary Line) เป็นการแบ่งแนวเขตแดนโดยยึดเอาหลักเกณฑ์ทางวัฒนธรรม ศาสนา และภาษา เป็นตัวกำหนดทั้งนี้เพื่อให้ประชาชนที่มีวัฒนธรรมและประเพณีอย่างเดียวกันสามารถอยู่ร่วมกันได้โดยสันติบางครั้งเรียกว่า แนวเขตแดนเชิงวัฒนธรรม (Cultural Boundary)²² เส้นแบ่งเขตแดนทางมานุษยวิทยา – ภูมิศาสตร์²³ (Anthropo-Geographic Boundary Line) เป็นแนวความคิดที่คำนึงถึงองค์ประกอบทั้งในทางเชื้อชาติ วัฒนธรรม และสภาพภูมิประเทศ นำมาประกอบกันในการที่จะกำหนดแนวหรือเส้นแบ่งเขตแดนระหว่างประเทศแต่ก็เป็นเรื่องยากที่จะปฏิบัติตามหลักเกณฑ์หรือตามแนวความคิดนี้ได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์จึงไม่นิยมนำมาใช้กันมากนัก ประเภทของเส้นแบ่งเขตแดนระหว่างประเทศ²⁴ เส้นแบ่งเขตแดนระหว่างประเทศ แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทคือ เส้นแบ่งเขตแดนบนบก หรือบนพื้นแผ่นดินประเภทหนึ่งและเส้นแบ่งเขตแดนทางทะเลอีกประเภทหนึ่งเส้นแบ่งเขตแดนบนบกหรือบนพื้นแผ่นดิน(Land Boundary Line)หลักนิยมในการแบ่งเส้นเขตแดนระหว่างประเทศบนบกหรือบนพื้นแผ่นดินนั้น คือ ใช้ลักษณะภูมิประเทศ หรือสภาพธรรมชาติ ที่สามารถสังเกตเห็นได้ชัดเจน และถือเป็นสิ่งกีดขวางตามธรรมชาติ เช่น ภูเขาหรือทิวเขา แม่น้ำ นอกจากนี้ ทะเลสาบ อ่าว ช่องแคบ ทะเลทราย หนอง และบึง หรือแม้แต่ป่าไม้ ก็นำมาใช้เป็นเส้นแบ่งเขตแดนได้เช่นกัน โดยมีหลักเกณฑ์ตามที่นิยามกันตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศ เช่น ถ้าเป็นทะเลสาบ ให้ถือเส้นกึ่งกลางเป็นเส้นแบ่งเขตแดน ส่วนช่องแคบก็ถือหลักเกณฑ์เดียวกับแม่น้ำ สำหรับอ่าว ให้พิจารณาจากขนาดความกว้าง ของปากอ่าว กล่าวคือ ถ้าเป็นอ่าวขนาดเล็กที่มีความกว้างของปากอ่าวไม่เกิน 6 ไมล์ทะเล ก็ให้อยู่ในอำนาจอธิปไตยของรัฐเจ้าของอ่าว ส่วนอ่าวที่มีความกว้างมากกว่า 6 ไมล์ทะเล ก็ขึ้นอยู่กับความตกลงระหว่างกัน เว้นแต่จะถือได้ว่า เป็นอ่าวประวัติศาสตร์ที่อยู่ในความครอบครองของรัฐหนึ่งรัฐใดมาเป็นเวลาช้านาน ก็ให้ถือเป็น

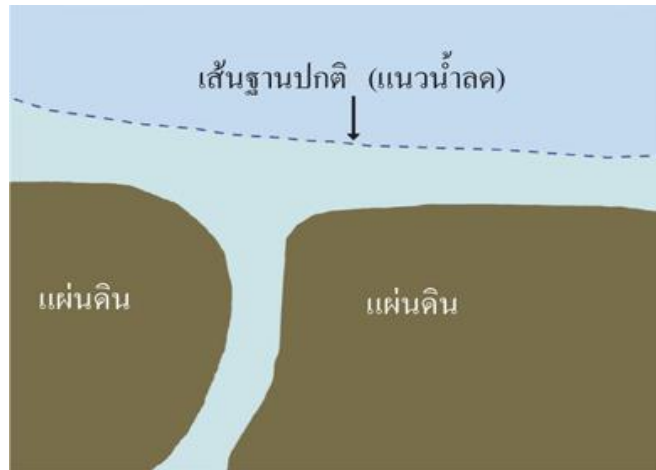
ดินแดนส่วนหนึ่งภายใต้อำนาจอธิปไตยของรัฐนั้น ดังเช่น อ่าวไทยของประเทศไทย เฉพาะ ส่วนของอ่าวไทยตอนบน ซึ่งเป็นน่านน้ำเหนือเส้นที่ลากเชื่อมต่อระหว่างบ้านแสมสารใน ตำบลแสมสาร อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี กับบ้านห้วยทรายเหนือ ตำบลหินเหล็กไฟ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่เรียกกันว่า อ่าวรูปตัว "ก"

รูปภาพที่17 พื้นที่บริเวณอ่าวไทยรูปตัว ก. เหนือเส้นฐานที่กำหนดขอบเขต
อ่าวประวัติศาสตร์²⁵

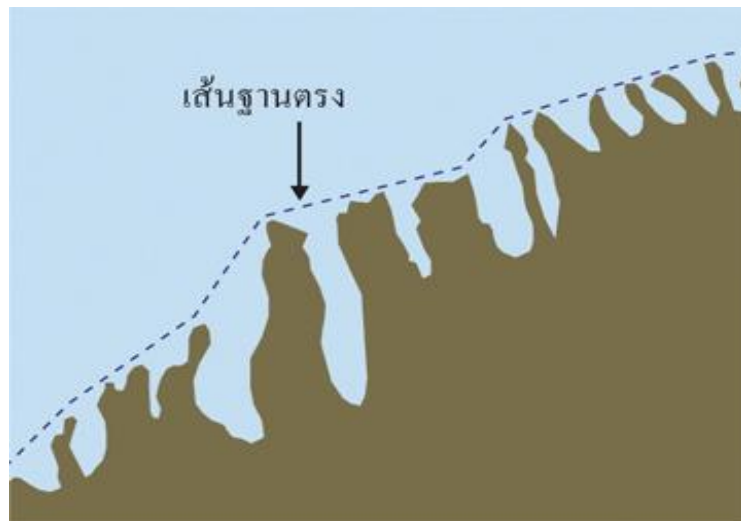
ถือเป็นอ่าวประวัติศาสตร์ของประเทศไทย ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันเป็นสากล เส้นแบ่งเขตแดนทางทะเล (Maritime Boundary Line) ตามหลักนิยมแล้วใช้วิธีการทางเรขาคณิต โดยอาศัยละติจูดและลองจิจูดเป็นหลักสำคัญ เพราะในทะเล เป็นพื้นที่ที่ไม่มีลักษณะทางธรรมชาติที่สังเกตเห็นได้ชัดเจน จึงต้องอาศัยหลักการทางเรขาคณิตดังกล่าว อย่างไรก็ตาม อาณาเขตทางทะเลนั้นว่า มีความสำคัญต่อรัฐหรือประเทศเจ้าของชายฝั่งไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าอาณาเขตส่วนที่เป็นพื้นแผ่นดิน ทั้งนี้ เนื่องจากทะเลเป็นแหล่งที่อุดมไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติ ทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต และมีความสำคัญต่อรัฐหรือประเทศชายฝั่ง ในด้านการเดินเรือ ด้านความมั่นคง และด้านการค้นคว้าการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ ในการกำหนดเขตต่างๆในทะเล โดยทั่วไปจะเริ่มต้นจากเส้นสมมติ ที่เรียกว่า เส้นฐาน (Baseline) ซึ่งเป็นเส้นที่ใช้ในการวัดความกว้าง ของทะเลอาณาเขต และเขตทางทะเลอื่นๆ เส้นฐานมีอยู่ 2 ชนิด คือ เส้นฐานปกติ และเส้นฐานตรง

เส้นฐานปกติ (Normal baseline) คือ แนวน้ำลดตลอดชายฝั่งทะเล ตามที่รัฐชายฝั่งกำหนดไว้ ในแผนที่ของตน

รูปภาพที่18 เส้นแบ่งเขตแดนทางทะเลแบบเส้นฐานปกติ²⁶

เส้นฐานตรง (Straight baseline) กำหนดขึ้นในกรณีที่ชายฝั่งของรัฐมีลักษณะเว้าแหว่งหรือมีเกาะเรียงรายอยู่ใกล้ชิดกับแนวชายฝั่ง โดยลากเชื่อมต่อจุดที่เหมาะสมเข้าด้วยกัน ทั้งนี้ เส้นฐานตรงนั้น จะต้องไม่หันเหไปจากทิศทางโดยทั่วไป ของชายฝั่งทะเล จนเกินสมควร และบริเวณทะเล ซึ่งอยู่ภายในเส้นฐานตรง ต้องมีความสัมพันธ์กับพื้นแผ่นดินอย่างใกล้ชิด เพียงพอที่จะอยู่ใต้บังคับแห่งขอบน่านน้ำภายในได้

รูปภาพที่19 เส้นแบ่งเขตแดนทางทะเลแบบเส้นฐานปกติ²⁷

สนธิสัญญาสยาม-ฝรั่งเศส ร.ศ. 122²⁸ (อังกฤษ: Franco-Siamese Treaty of 1904 ; ฝรั่งเศส *Traité français-siamois de 1904*) เป็น อนุสัญญา (convention) หรือที่ในสมัยนั้นเรียกว่า "สัญญาน้อย" ระหว่าง ราชอาณาจักรสยาม (ต่อมาคือ ประเทศไทย) ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ กับสาธารณรัฐฝรั่งเศสในสมัยของประธานาธิบดี เอมีล ฟรังซัวส์ ลูเบต์ (Émile François Loubet) มีเนื้อหาสำคัญเป็นการกำหนดเขตแดนระหว่างราชอาณาจักรสยามกับดินแดนใกล้เคียงซึ่งตกเป็นเมืองขึ้นของสาธารณรัฐฝรั่งเศสแล้ว กับทั้งยังให้สิทธิสภาพนอกอาณาเขตแก่ชาวฝรั่งเศสหรือผู้อยู่ในบังคับฝรั่งเศสด้วย การลงนาม ผู้มีอำนาจเต็มฝ่ายสยามซึ่งลงลายมือชื่อในสนธิสัญญา คือ มหาอำมาตย์เอก พระยาสุรียานุวัตร (เกิด บุณนาค) เอกอัครราชทูตสยามประจำประเทศฝรั่งเศส ส่วนฝ่ายฝรั่งเศส คือ เทโอฟีล เดลกาสเซ (Théophile Delcassé) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศการเจรจาเกิดขึ้น ณ กรุงปารีส สาธารณรัฐฝรั่งเศส เมื่อวันที่ 11 กุมภาพันธ์ ร.ศ. 122 (ตรงกับ ค.ศ. 1904 และ พ.ศ. 2447) และลงลายมือชื่อกันในอีกสองวันถัดมาเนื้อหาสำคัญของสนธิสัญญานี้ ข้อ 1 เป็นการกำหนดเขตแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศกัมพูชาซึ่งสมัยนั้นเป็นรัฐ อารักขา (protectorate) ของประเทศฝรั่งเศส โดยให้ใช้สันปันน้ำ (watershed) หรือที่สมัยนั้นเรียกว่า "ภูเขาปันน้ำ" ซึ่งตั้งอยู่บริเวณเขาบรรทัดหรือที่ในภาษากัมพูชาเรียก "พนมดงรัก" (Pnom Dangrek) เป็นเส้นเขตแดน โดยกำหนดว่า " เขตแดนในระหว่างกรุงสยามกับกรุงกัมพูชานั้น ตั้งต้นแต่ปากคลองสดุงโรลูออส ข้างฝั่งซ้ายทะเลสาบ เป็นเส้นเขตแดนตรงทิศตะวันออก ไปจนบรรจบถึงคลองกะพงจาม ตั้งแต่ที่นี้ต่อไปเขตแดนเป็นเส้นตรงทิศเหนือขึ้นไปจนบรรจบถึงภูเขาพนมดงรัก (คือ ภูเขาบรรทัด) ต่อนั้นไปเขตแดนเนื่องไปตามแนวยอดภูเขาปันน้ำในระหว่างดินแดนน้ำตกน้ำแสนแลดินแดนน้ำตกแม่โขงฝ่ายหนึ่ง กับดินแดนน้ำตกน้ำมูนอีกฝ่ายหนึ่งจนบรรจบถึงภูเขาผาด่าง แล้วต่อเนื่องไปข้างทิศตะวันออกตามแนวยอดภูเขานี้จนบรรจบถึงแม่โขง ตั้งแต่ที่บรรจบนี้ขึ้นไปแม่โขง เป็นเขตแดนของกรุงสยามตามความข้อ 1 ในหนังสือสัญญาใหญ่ ณ วันที่ 3 ตุลาคม รัตนโกสินทรศก 112"²⁹ อนึ่ง ข้อ 3 ว่า ในการกำหนดเขตแดนตามข้อ 1 ให้ภาคีทั้งสองฝ่ายตั้ง "คณะกรรมการธิการร่วม" (Joint Commission) หรือที่ในสมัยนั้นเรียก "ข้าหลวงร่วม" ไปร่วมกันปักปันเขตแดนตามหลักเกณฑ์ที่ระบุไว้ในข้อ 1 นั้นเอง โดยการตั้งคณะกรรมการธิการร่วมนี้ ให้รับดำเนินการภายในสี่เดือนนับแต่สนธิสัญญามีผลใช้บังคับ ข้อ 5 ยังระบุว่า เมื่อกระบวนการปักปันเขต

แดนเสรีจสิ้นสุดแล้วฝ่ายประเทศฝรั่งเศสจะได้ส่งให้ถนอนกองทหารของตนที่เข้าประจำการใน จังหวัดจันทบุรีโดยอาศัยอำนาจตามสนธิสัญญา ลงวันที่ 2 ตุลาคม ร.ศ. 112 นั้น ออกจาก จังหวัดดังกล่าวทันที

ผลการประชุมคณะกรรมการเขตแดนร่วมไทย – กัมพูชา (JBC) ได้เห็นชอบร่วมกันที่จะแก้ไขปัญหา โดยส่งทีมสำรวจเพื่อการปักปันเขตแดน ตั้งแต่ มิ.ย.49 – พ.ค.50 ได้ทำการสำรวจหลักเขตแดนในพื้นที่ จังหวัดสระแก้ว ซึ่งสรุปผลได้อย่างเป็นทางการ ในระดับชุดสำรวจร่วมๆ สามารถตรวจสอบและกำหนดที่ตั้งหลักเขตแดน จำนวน 24 หลัก โดยสามารถกำหนดที่ตั้งที่ถูกต้องของหลักเขตแดนและยอมรับร่วมกันได้ทั้งสองฝ่าย จำนวน 13 หลัก คือ 29,30,31,32,37,40,41,43,44,45,49,50 และ 51 และไม่สามารถตกลงกันได้ จำนวน 11 หลัก คือ 28,33,34,35,36,38,39,42,46,47 และ 48 ซึ่งชุดสำรวจร่วมๆ ได้เสนอเรื่องให้คณะกรรมการเทคนิคร่วมไทย – กัมพูชา (JTSC) เพื่อพิจารณาดำเนินการตามแผนงานสำรวจและจัดทำหลักเขตแดนต่อไป

แนวทางการแก้ไขปัญหาการใช้พื้นที่อ้างสิทธิตามแนวชายแดนไทย-กัมพูชา

จะเห็นได้ว่าจากการที่เราได้ศึกษาวิธีการแก้ไขปัญหาเรื่องพรมแดนการปักปันเขตแดนของทางประเทศทั้งประเทศสหรัฐอเมริกากับประเทศแคนาดา รวมทั้งประเทศกลุ่มลาตินอเมริกาอีกหลายประเทศ จะเห็นได้ว่าบางปัญหาก็สามารถแก้ไขได้ แต่บางปัญหาก็กลับเพิ่มความรุนแรงจนนำไปสู่ความขัดแย้งจนต้องใช้กำลังทางทหาร ทำให้เกิดความเสียหายต่อทั้งสองประเทศทั้งทางด้านการเมือง การทหาร เศรษฐกิจ และสังคม รวมไปถึงความเสียหายที่ส่งผลกระทบต่อประเทศข้างเคียงทั้งปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง ปัญหาผู้อพยพและปัญหาอื่นๆ อีกนับประการ ดังนั้นระหว่างประเทศคู่ขัดแย้งกันในเรื่องปัญหาการใช้พื้นที่อ้างสิทธิตามแนวชายแดน ควรต้องมีการเร่งแก้ไขอย่างรวดเร็ว เพราะปัญหาลักษณะนี้ไม่ใช่ปัญหาเพียงเล็กน้อยเหมือนเรื่องพิพาทกับเพื่อนบ้าน ที่จะย้ายบ้านหนีออกจากกันได้ แต่ปัญหาดังกล่าวเป็นระหว่างประเทศต่อประเทศ ซึ่งไม่สามารถที่จะย้ายแผ่นดินที่ติดต่อกันออกจากกันเหมือนย้ายบ้านได้ ซึ่งเราจึงควรกลับมามองปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบันในปัญหาการใช้พื้นที่อ้างสิทธิตามแนวชายแดนไทย-กัมพูชา มีแนวทางที่เหมาะสม

ซึ่งตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันทั้งสองประเทศก็ได้มีการแก้ปัญหาดังกล่าวมาอย่างต่อเนื่อง มีทั้งที่ตกลงกันได้และตกลงกันไม่ได้ โดยส่วนใหญ่จะเป็นปัญหาที่สำคัญ คือ หลักเขตแดนสูญหาย การยึดถือแผนที่คนละฉบับ การใช้จุดอ้างอิงที่แตกต่างกันจากปัญหาดังกล่าวผู้เขียนจึงมีแนวทางแก้ไขปัญหา ประกอบด้วย

แนวทางที่ 1 รัฐบาลควรกำหนดยุทธศาสตร์และวางนโยบายการปักปันเขตแดนให้เป็นวาระแห่งชาติ จะเห็นได้ว่าการแก้ไขปัญหาคือพื้นที่อ้างสิทธิตามแนวชายแดนไทย ถึงแม้จะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการปักปันเขตแดนขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาก็ตาม แต่ยังไม่มีความก้าวหน้าเท่าที่ควร ดังนั้นจึงควรมีการจัดตั้งหน่วยงานเฉพาะขึ้นในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว รวมทั้งออกกฎหมายรองรับอำนาจในการปฏิบัติหน้าที่ สามารถบูรณาการหน่วยงานราชการและเอกชน เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ และถูกต้อง ทำให้ประเทศชาติได้รับประโยชน์สูงสุด

แนวทางที่ 2 การกำหนดยุทธศาสตร์ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว ในปัจจุบันสังคมโลกได้มีการพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วทั้งทางด้านวัตถุ ความเจริญทางด้านเทคโนโลยี และการมีส่วนร่วมทางสังคมของประชาชนกับภาครัฐ ดังนั้นปัญหาที่เกิดขึ้นจึงเป็นเรื่องที่สำคัญที่ประชาชนควรมีส่วนรวมและร่วมกันตัดสินใจ รวมทั้งร่วมกันกันขับเคลื่อนการแก้ไขปัญหาคือ

แนวทางที่ 3 การเจรจาใช้ประโยชน์ร่วมกันในพื้นที่แนวชายแดน จากปัญหาการใช้พื้นที่อ้างสิทธิตามแนวชายแดน โดยส่วนใหญ่แล้วมักจะเกิดจากปัญหาผลประโยชน์หรือแหล่งทรัพยากรตามพื้นที่แนวชายแดนดังนั้นควรมีการเจรจาแบ่งผลประโยชน์ หรือใช้ประโยชน์ร่วมกันของทั้งสองประเทศ โดยกำหนดพื้นที่ปลอดภัยตามแนวชายแดนของทั้งสองประเทศออกเป็นส่วน เท่าๆกัน เพื่อลดปัญหาข้อขัดแย้งทางทหารที่อาจเกิดขึ้นได้ในอนาคต

แนวทางที่ 4 การก่อสร้างกำแพงกันเขตแดนระหว่างประเทศ เราจะเห็นกันดีอยู่แล้วว่าปัญหาตามแนวชายแดนเกิดขึ้นมาอย่างต่อเนื่องทั้งปัญหาการลักลอบเข้าเมือง ยาเสพติด ปัญหาการรุกล้ำอธิปไตย เราจะสามารถแก้ปัญหาได้โดยการก่อสร้างกำแพงเป็นเขตแดนที่มนุษย์สร้างขึ้น ทำให้ง่ายต่อการกำหนดเขตแดนและแก้ไขปัญหาดังที่ได้กล่าวมาแล้ว อีกแนวการก่อสร้างกำแพงกันเขตแดนระหว่างประเทศไทยและ

กัมพูชา ในพื้นที่รับผิดชอบของกองกำลังบูรพาซึ่งมีพื้นที่พรมแดนที่ติดกับกัมพูชาเป็นพื้นที่ราบทางบก ถึง 100 กิโลเมตร ทำให้สามารถก่อสร้างกำแพงกันเขตแดนระหว่างประเทศไทยและกัมพูชาได้เหมาะสมกว่าพื้นที่ อื่นๆ

แนวทางที่ 5 การผลักดันเปลี่ยนแปลง สับเปลี่ยนกำลัง ของกำลังพลที่ปฏิบัติหน้าที่ ในกองกำลังบูรพา จะต้องมีการปฐมนิเทศในเรื่อง ความรู้และข้อกฎหมายในเรื่องเขตแดน โดยส่วนราชการที่มีความชำนาญและทราบเรื่องที่ดี คือ กระทรวงการต่างประเทศ(กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย กรมเอเชียตะวันออกเฉียงใต้) และ กองบัญชาการกองทัพไทย (กรมแผนที่ทหาร) เพื่อมาให้ข้อเท็จจริง และความรู้ให้กำลังพลที่ปฏิบัติหน้าที่ตามแนวชายแดนได้เข้าใจสามารถนำไปสู่การปฏิบัติและการรักษาอธิปไตยของชาติ

สรุป

ปัญหาพื้นที่อ้างสิทธิ์ประเด็นเส้นเขตแดนในพื้นที่รับผิดชอบ กองกำลังบูรพา ส่วนใหญ่เกิดจากการถือแผนที่คนละฉบับ และยังไม่มีการทำข้อตกลงที่แน่ชัดจนเกิดความขัดแย้งในเรื่องพื้นที่ตามแนวชายแดนมีการรุกล้ำแดนเข้ามาตลอดเวลา จนกระทั่งที่ประชุมคณะกรรมการเขตแดนร่วมไทย – กัมพูชา (JBC) ได้เห็นชอบร่วมกันที่จะแก้ไขปัญหาโดยส่งทีมสำรวจเพื่อการปักปันเขตแดน ตั้งแต่ มิ.ย.49 – พ.ค.50 ได้ทำการสำรวจหลักเขตแดนในพื้นที่ จังหวัดสระแก้ว ซึ่งสรุปผลได้อย่างเป็นทางการ ในระดับชุดสำรวจร่วมฯ สามารถตรวจสอบและกำหนดที่ตั้งหลักเขตแดน จำนวน 24 หลัก โดยสามารถกำหนดที่ตั้งที่ถูกต้องของหลักเขตแดนและยอมรับร่วมกันได้ทั้งสองฝ่าย จำนวน 13 หลัก และไม่สามารถตกลงกันได้จำนวน 11 หลัก ซึ่งชุดสำรวจร่วมฯ ได้เสนอเรื่องให้คณะกรรมการเทคนิคร่วมไทย – กัมพูชา (JTSC) เพื่อพิจารณาดำเนินการ ตามแผนงานสำรวจและจัดทำหลักเขตแดนต่อไป

นอกจากปัญหาพื้นที่อ้างสิทธิ์ ไทย – กัมพูชา ที่เกิดจากการที่ไทย – กัมพูชา ยึดถือแผนที่คนละลำดับชุดตามที่ได้กล่าวมาแล้ว ยังมีสาเหตุที่เกิดจากกัมพูชาพยายามดัดแปลงสภาพแวดล้อมบริเวณแนวชายแดนไทย – กัมพูชา บริเวณที่หลักฐานแสดงเขตแดนไม่

ชัดเจน ซึ่งอาจจะส่งผลกระทบต่อ การเจรจาปักปันเขตแดนในอนาคต และถือได้ว่าการกระทำดังกล่าว เป็นการกระทำผิดข้อตกลงที่ได้กำหนดไว้ สำหรับพื้นที่ที่เกิดปัญหาแนวเขตแดนในพื้นที่รับผิดชอบของ กองกำลังบูรพา มีอยู่ 8 พื้นที่ ดังนั้นควรมีการแก้ไขให้ถูกวิธี ยึดหลักประโยชน์และอธิปไตยของชาติเป็นสำคัญ เช่น รัฐบาลควรกำหนดยุทธศาสตร์และวางนโยบายการปักปันเขตแดนให้เป็นวาระแห่งชาติ การกำหนดยุทธศาสตร์ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว การเจรจาใช้ประโยชน์ร่วมกันในพื้นที่แนวชายแดน การก่อสร้างกำแพงกันเขตแดนระหว่างประเทศ และเชิญส่วนราชการที่มีความชำนาญมาให้ความรู้กับกำลังพลกองกำลังบูรพา

เอกสารอ้างอิง

¹ ศุภมิตร ปิติพัฒน์, จุลสารความมั่นคงศึกษา ฉบับที่ 77 พิมพ์ครั้งที่ 1 มิถุนายน 2553 หน้า 1

² กองกำลังป้องกันชายแดน “ปราการพลังประชาชน”

<https://weloverta.wordpress.com/2016/01/21/>

³ ข้อมูลพื้นที่อ้างสิทธิ์ ในพื้นที่กองกำลังบูรพา จัดทำโดยฝ่ายข่าวกรองกองกำลังบูรพา, 2557 หน้า 3

⁴ แผนการบรรยายสรุปคณะกระทรวงการต่างประเทศ 11 ธ.ค.57 ข้อมูลฝ่ายข่าวกรอง
กองกำลังบูรพา หน้า 2

⁵ ระเบิดเวลา ปมปัญหาเส้นเขตแดนไทย-กัมพูชา

<https://mgronline.com/specialscoop/detail/9540000003114>

⁶ แผนการบรรยายสรุปคณะกระทรวงการต่างประเทศ 11 ธ.ค.57 ข้อมูลฝ่ายข่าวกรอง
กองกำลังบูรพา หน้า 4

⁷ ระเบิดเวลา ปมปัญหาเส้นเขตแดนไทย-กัมพูชา

<https://mgronline.com/specialscoop/detail/9540000003114>

⁸ แผนการบรรยายสรุปคณะกระทรวงการต่างประเทศ, ข้อมูลฝ่ายข่าวกรอง, 2557
กองกำลังบูรพา หน้า 5

⁹ เรื่องเดียวกัน, 2557

¹⁰ เรื่องเดียวกัน, 2557

¹¹ เรื่องเดียวกัน, 2557

¹²เรื่องเดียวกัน,2557

¹³เรื่องเดียวกัน,2557

¹⁴แผนโครงการก่อสร้างเขตอุตสาหกรรมพิเศษ ข้อมูลฝ่ายข่าวกรองกองกำลังบูรพา,2557 หน้า 11

¹⁵เอกสารปัญหาเขตแดน/พื้นที่อ้างสิทธิ์ ในพื้นที่กองกำลังบูรพา,2557 หน้า 10

¹⁶เรื่องเดียวกัน,2557

¹⁷แผนการบรรยายสรุปคณะกระทรวงการต่างประเทศ,ข้อมูลฝ่ายข่าวกรอง,2557
กองกำลังบูรพา

¹⁸เอกสารปัญหาเขตแดน/พื้นที่อ้างสิทธิ์ ในพื้นที่กองกำลังบูรพา หน้า 11

¹⁹แนวความคิดเกี่ยวกับการกำหนดเส้นแบ่งเขตแดนระหว่างประเทศ

²⁰เรื่องเดียวกัน

²¹ ข้อมูลจากหนังสือสารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน ฯ เล่ม 32 เรื่องที่ 5 ลิขสิทธิ์เป็นของ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

²²ศุภมิตร ปิติพัฒน์,จุลสารความมั่นคงศึกษา ฉบับที่ 77พิมพ์ครั้งที่1 มิถุนายน 2553 หน้า 3

²³สุชาติ บำรุงสุข,จุลสารความมั่นคงศึกษา ฉบับที่ 61 พิมพ์ครั้งที่1 มิถุนายน 2552 หน้า 5

²⁴ข้อมูลจากหนังสือสารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน ฯ เล่ม 32 เรื่องที่ 5 ลิขสิทธิ์เป็นของ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

²⁵ระบบฐานข้อมูลกลางและมาตรฐานข้อมูลทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง

²⁶แนวความคิดเกี่ยวกับการกำหนดเส้นแบ่งเขตแดนระหว่างประเทศ

²⁷เรื่องเดียวกัน

²⁸สนธิสัญญาสยาม-ฝรั่งเศส ร.ศ. 122 <https://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B8%AA%>

²⁹เรื่องเดียวกัน

ประวัติย่อผู้วิจัย

ยศ ชื่อ

พันเอกปวิวัติ เพ็องประภัสสร

วัน เดือน ปี เกิด

12 ตุลาคม 2518

ประวัติสำเร็จการศึกษา

พ.ศ.2537

โรงเรียนเตรียมทหาร รุ่นที่ 35

พ.ศ.2542

โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า รุ่นที่ 46

พ.ศ.2552

โรงเรียนเสนาธิการทหารบก ชุดที่ 87

ประวัติการทำงาน

พ.ศ.2542

ผู้บังคับหมวดปืนเล็ก กองร้อยอาวุธเบา

พ.ศ.2545

ผู้บังคับกองร้อยอาวุธเบา

พ.ศ.2550

นายทหารฝ่ายยุทธการและการฝึก

พ.ศ.2551

ประจำโรงเรียนเสนาธิการทหารบก

พ.ศ.2552

ผู้ช่วยหัวหน้าฝ่ายข่าวกรอง ระดับกองพล

พ.ศ.2553

รองผู้บังคับกองพันทหารราบ

พ.ศ.2558

หัวหน้าฝ่ายกรรมวิธีข้อมูล ระดับกองพล

พ.ศ.2559

รองเสนาธิการกรมทหารราบ

พ.ศ.2560

ผู้บังคับกองพันทหารราบ

พ.ศ.2561

รองเสนาธิการ ระดับกองพล

ตำแหน่งปัจจุบัน

พ.ศ.2563

รองผู้บังคับการกรมทหารราบที่ 2 รักษาพระองค์